

Másokat több évtizednyi munka után tüntetnek ki, Kenyeres Oszkár és a Hazajáró hat év alatt olyan megbecsülést szerzett, hogy elnyerték a Prima Primissima közönségdíját.

– Mi a titok?

– A Hazajáró titka talán az, hogy hiánypótló, hisz olyan tájakat járunk be, olyan magyar közösségeket mutatunk be, ahol az előtt még nem járt kamera. Mindezt direkte szubjektíven tesszük, sokszor alulról építkezve és a tájak lelkiségét kibontva.

– Többen járnak a Hazajáró miatt határon túlra?

–Igen, nagyon sok olyan visszajelzést kapunk, hogy a filmjeink megtekintése indított útnak embereket, sőt utazási irodák is beépítették programjukba a Hazajáró által bemutatott vidékeket.

– A család hogyan viseli ezt az életformát?

– Hála Istennek egész jól tolerálja a feleségem és a két kislányom azt, hogy az elmúlt 6 esztendőben majd 500 napot voltam távol a váci családi fészektől, de úgy is fogalmazhatunk, hogy beledződtek ebbe az életformába.

– Gyermekei öröklik a természet és a haza szeretetét?

– Ezt csak remélni tudom, hisz még viszonylag kicsik, a jövő majd választ ad erre a kérdésre. Mindenesetre, mikor itthon vagyok, igyekszem őket minél több helyre elvinni a szűkebb pátriában, a Dunakanyarban, és tudatosítani bennük, hogy honismeret nélkül nincs hazaszeretet!

– A műsor elkészítése közben tudnak biztatást adni a határon túliaknak?

– A forgatásoknak van egy személyes hozadéka is számunkra, mégpedig az, hogy egy-egy epizód elkészítése arról is szól, hogy a helyiekkel igen bizalmas viszonyba kerülünk, de inkább ők azok, akik erőt adnak számunkra, hisz ne feledjük, a mai Magyarország nagyobb értékválságban szenved, mint például Székelyföld. A Hazajáró pont arról szól, hogy nemzeti identitást importál a nyugati típusú civilizáció „áldásaiban” őrlődő anyaországba.

– Van, akivel tartja a kapcsolatot egy-egy forgatás óta?

– Úgy szoktunk fogalmazni, hogy mikor a Hazajáró elindult, egy kis facsemete volt, ma pedig már egy terebélyes tölgy. Minden ága egy-egy régió, tele barátokkal, és nagyon büszkék vagyunk arra, hogy minden ág, minden barátság él!

– Mi volt az elmúlt évek legszebb élménye?

– Nagyon nehéz erre válaszolni, hisz minden egyes forgatásról kisebb, vagy nagyobb katarzissal térünk haza. Egy nehezen elérhető csúcsot meghódítani ugyanakkora élmény, mint egy elfeledett táj elfeledett magyar közösségével egy asztalhoz ülni, és egymásra találni.

– Van kedvenc tájegysége?

– Az összes... de ha nagyon muszáj választani, akkor én az olyan tájak mellett teszem le a voksom, mint Kászonszék vagy éppen Erdővidék, amelyek földrajzi adottságaiknak köszönhetően jobban konzerválták a hagyományos értékeket.

– Jobb, vagy rosszabb véleménye lett a Kárpát-medencét lakó többi népről?

– Nagyon érdekes kérdés... egyértelműen jobb! Mi nemcsak a magyar közösségek mindennapjaiba tekintünk bele, hanem minden más itt élő nép életét, szokásait is igyekszünk bemutatni. Munkánk során mi mindenütt az értékeket keressük, és ezt sok helyütt megtaláltuk a Ruszinföldtől Gurálföldig, miközben azért a sztereotípiákra ráerősítő tapasztalatot is bőven szereztünk.

– Egyébként néz tévéműsorokat?

– Az utóbbi két évtizedben igencsak megváltozott a televíziózás, az értékközvetítés ma már csak a sokadik szempont, ezért is vagyok büszke arra, hogy a Hazajáró szembemenve a korszellemmel egy egészen más minőséget képvisel, mint ami a mai trend. Ha bekapcsolom a televíziót, az kizárólag egy kézi- vagy focimeccs kedvéért történik.

– Véget érhet a Hazajáró útja?

– Körülbelül 300 résszel lehet lefedni a régi hazát, jelenleg 204 filmünk került adásba. De ahogyan fogalmazni szoktunk, a Hazajáró útja végtelen; ha a film véget ér is egyszer, mi megtaláljuk a módját annak, hogy tovább generáljuk a kárpáti turizmust. Erre szolgál például a Hazajáró Honismereti és Turista Egylet, amely a műsor szellemében igyekszik segíteni az útnak indulókat.

Közönségkedvenc

Írta: Märle Tamás

2018. január 17. szerda, 20:15 -

Märle Tamás